

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. §5 Vannbæring.

Fylke: Telemark

Tilleggsspørsmålnr.

Herad: Rauland.

Emne: Vannbæring

Bygdelag:

Oppskr. av: Åsm. Gøytel.

Gard: Berge.

(adresse): Rauland.

G.nr. Br.nr.

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

1 På Raulands målføre heiter emne: Vassbering.
Namnet på øket var: Vass-sæile, øk, Vasstre.

Treet var utorhøla for herdar og hals, vidjelekk
eller ein grann kjetting, eller ei grann taugstubb i
kvar ende, med små krokar anten av tre eller jarn til
å hengje bytta i, dei bar two byttur, ei fo kvar hand.
I hus som var berre ein til å bera brukte dei slikt øk
- og bar i byttur, helst når det var lang vassveg.

2 På større gardar bar dei i Vass-sår). Denne tok ca
4 byttur og vart boren av two - på sårstre.

Sårstreet var ein lang, kraftig stav av tre (bjørk
eller gran) tilmåta i kvar ende etter herdi til den
som skulde bera. På midten av treet hekk "kjippen"
i two godt feste byglur- den eine bygla i treet og
den andre i kjippen. Kjippen var noko lenger enn
tverrmålet på såren, denne smette dei inn i holi i
øyro på såren. Dei som bar lyfte samstundes i kvar sin ende
av treet upp på herdi, - ein gjekk fyreden andre etter med dei bar.

Ein fylte såren med å ause med ei bytte eller ein
ask. (Asken var av tre, "lagga" som ei trebytte,
men den eine "staven" var lenger enn dei andre
stavane, med høl til handtak)
(å lagge = Bøkkerarbeid)

Røk

Var brunnen djup måtte dei feste eit lenger skaft på asken eller eit taug i bytta, lengda på desse avpassa etter djupleiken av brunnen.

Kva tid dei sluttar med å bera vatn er ikkje godt å seia, heilt slutt er det kje enno, det er mange heimar hev lagt som ikkje inn sringvatn; men det er nok so at fleir og fleir fær seg spring no for tidi. Trass i at ~~ikke~~ folk hev innlagt vatn, kan det hende i turre bolkar, at folk må til att på den gamle måten: anten bera eller køyre. For at ikkje vatnet skulde skvample ned, brukar dei ein kross av et par fjølar som vart lagt uppi såren, eller gjerne litt snø.

For ca. 30-40 år sidan, då det var normale tider, og arbeidshjelp nokk til å drive ein stor gard, hadde folk mange kyr og difor mykje mjølk, då bar dei inn mjølki or fjøset i "trespann" på ein stav. Dei kalla det "spann" endå det var av tre og det likna en sår, men var noko mindre, og so hadde det lök med handfange. Ein vidjespenil innsprett i handfangen trædde dei ein staur og bar det inn i stoga-- som ein ber ein vass-så.

3

Å skreie vatn og "tøysur" vart og brukar. Sume brukte berre ei vanleg ski, men sume hadde laga ein liten sjølvbøgd mei, den var betre for den var tykkare. "Tøyse" er agner, høyfrø og høyrusk, bløytt i kokande vatn. Når dei strøydde og blanda det med mjøl, åt dyri det so godt.

4 Dei vaksne i huset skiftest um å bera vatn. ~~Vår~~ Det å køyre, ~~skiftest~~ so var det ein av karane i huset.

5 Desse metodar er dels i bruk, dels avlagde, det gjeld ~~ikke~~ både husmannsplassar og gardar.

6 Svara på fyrr.

7 Svara på fyrr.

Tel
Rauland

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING
ADR. NORSK FOLKEMUSEET.
BYGDØY

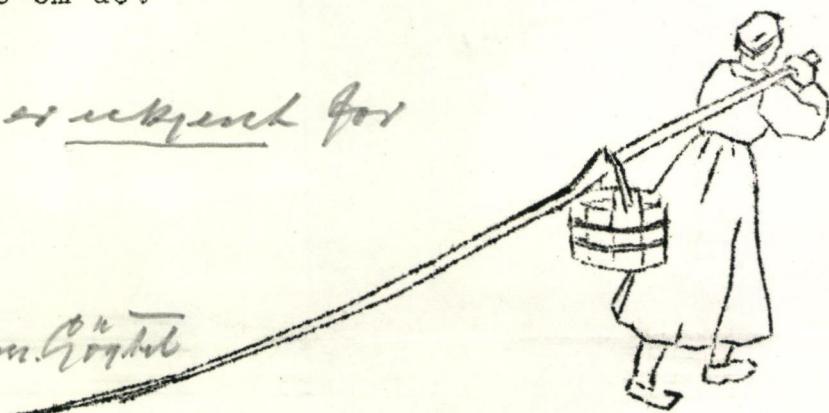
Ver gild og skriv svaret med blyant på same ark.

Tilleggsspørsmål til nr. 5 Vannbæring.

I Tinn i Telemark har ein for eit par mannsaldrar sidan bore vatn på ei lang stong. Ein bar den eine enden over aksla, den andre enden drog ein etter seg på marka. Tar et hekk på stonga bak ryggen at den som bar (drog). Ein liten mothake på stonga gjorde at handtaket på bøtta ikkje gleid. Stonga var såpass mjukt at vatnet ikkje skvampla over. Utanom denne opplysninga kjänner ein no denne metoden berre frå Värmland i Sverige. Det kan henda at det tidlegare har vore meir vanleg å bera vatn på denne måten. Hugsar nokon i Dykkar bygd noko om det?

Dekk er ukjent for
meg.

Støm. Grøttel

Tilleggsspørsmål til nr. 12.

Finst det noko opplysning om at ein brukar eller har bruka fiskebein og fiskehovud til brensel? *Nei*

Har ein brukta kumøkk til brensel? *Nei*

Aa. G.

Rauland